

16. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 7: 11 - 17

Jos ihmiset oikein tuntisivat Jeesuksen rakkauden, niin he eivät suinkaan voisi olla antamatta koko sydäntänsä Hänelle. Mutta tämän pitää Pyhän Hengen meille opettaa. Hän kirkastaa Jeesuksen meille sulaksi rakkaudeksi, joka on meitä verellensä Jumalalle lunastanut ja omiksensa ostanut niin, että jokaisella ihmisellä on yhtäläinen oikeus ja pääsy armoon Kristuksessa. — Mutta etteivät kaikki ihmiset tule oikein Vapahtajaa tuntemaan ja autuuttansa Hänessä etsimään, siihen ei syy ole Hänen, joka meitä niin mielellään kanssansa tekisi autuaiksi; vaan syy siihen on ihmisen oma sydämen ylpeys, itseviisaus ja kevytmielisyys.

Itseviisaus ja kevytmielisyys saavat aikaan sen, että ihminen usein ollenkaan ajattelematta ja vailla kuuliaisuutta tuntee Jumalan kutsumisen sydämessänsä, mutta ei kuitenkaan noudata Hänen armokutsuaan. Kun sydän tulee levottomaksi ja omatunto herää, niin moni ihminen ahkeroi kaikin tavoin nujertaa ja tukahduttaa omantuntonsa, paaduttaa itseänsä yhä enemmän synnin harjoituksessa, ja ikään kuin väkivalloin uhmata Jumalan Hengen muistutuksia vastaan. **Itseviisaus** sokaisee ihmiset, etteivät he ota vastaan lapsellisessa yksinkertaisuudessa Jeesuksen evankeliumia. Myötäsytyninen ylpeytemme on myös niin syvälle kaikkien ihmisten sydämeen juurtunut, että se estää useimpia ihmisiä tulemasta autuaalliseen Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemiseen. Ihminen on ylen kopea noudattamaan evankeliumin lyhyttä ja yksinkertaista neuvoa, se on: **ottamaan vastaan armoa armosta Jeesuksen täydellisyydestä, ja tulemaan vanhurskaaksi ilman ansiota, Hänen sulasta armostansa, sen lunastuksen kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on.** Ihmiset tahtovat pikemminkin ansaita itselleen autuuden hyvillä töillensä kuin vastaanottaa ja omistaa sen lunastuksen, jolla koko maailman synnin velka on maksettu sekä aikaa että iankaikkisuutta varten.

16. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Sillä tavalla ihmiset seisovat Pyhää Henkeä vastaan ja estävät Häntä, kun Hän sanan ja sakramenttien kautta tahtoo kirkastaa Jeesuksen heille, ja avata sydämet, että Jeesus saisi asua niissä. Sentähden useimmat ihmiset eivät myöskään tule tuntemaan Vapahtajaa sellaisena kuin Hänet oikeastaan pitää tunnettaman, nimittäin itse rakkautena. Ihmiset ajattelevat usein kääntymättömässä tilassaan, että heille tulisi hirmuisen raskaaksi, jos heidän pitäisi etsiä autuuttansa Jeesuksessa, uskoa Hänen päällensä ja seurata Häntä; silloin he ajattelevat kaiken ilon ja huvituksen tässä elämässä loppuvan heiltä, eivätkä ajattele, **että se juuri päinvastoin on Vapahtajan suurin halu ja tahto, että Hänen lapsensa maan päällä olisivat autuaita, iloisia ja tyytyväisiä ihmisiä.** Tästä todistaa Raamattu ja jokapäiväinen kokemus, ettei yhtäkään todellista ja pysyvää iloa ole ilman Jeesusta; joka ei tunne Vapahtajaa, sillä ei myöskään ole rauhaa eikä autuutta sydämessänsä. Mutta ne sielut ovat autuaat ja onnelliset jo tässä ajassa, jotka Hänessä ja Hänen ansiossaan etsivät rauhansa, ja seuraavat Häntä hiljaisessa levossa. Se ilo, minkä Vapahtaja antaa ystävilensä täällä maan päällä, on varsin toisen laatuinen kuin maailman ilo; sillä se on paremmin perustettu, paremmin virvoittaa ja pysyy, se seuraa meitä ajasta iankaikkisuuteen; maailma katoa, ja sen himot ja ilot, mutta joka tekee Jumalan tahdon, hänen ilonsa pysyy iankaikkisesti. Samoin kuin Vapahtajan tahto on, että Hän tekisi meidät autuaiksi iankaikkisuudessa, niin myös Hänen vakaa halunsa ja ilonsa on, että Hän jo tässä ajassa täyttäisi meidän sydämemme ilolla ja rauhalla. Me näemme myös, että Vapahtajamme lihansa päivinä maan päällä aina lohdutti ja ilahdutti murheellisia ja alakuloisia sydämiä; josta me selkeästi voimme päättää, ettei se ole Hänen tahtonsa eikä halunsa, että ihmiset rasittavat itseään levottomilla ja surullisilla ajatuksilla. Yksi ainoa murhe vain on hänelle otollinen, nimittäin: **murhe Jumalan mielen jälkeen**; ja sen murheen Hän itse Pyhän Henkensä kautta tahtoo vaikuttaa meissä; ei niin, että Hänen ilonsa olisi murheelliseksi saattaa, vaan että Hän sen jälkeen sitä runsaammin voisi lohduttaa meitä rauhallansa ja ravitsisi meitä vanhurskaudellansa. Kaikesta muusta murheesta Hän tahtoo mielellään meitä päästää; tästä on tänä päivänä jalo esimerkki evankeliumissa, kun Herra Jeesus sydämen armahtamisella pyyhkii pois murheellisen lesken kyyneleet, ja sanoo hänelle: ”**Älä itke.**” Tämä antaa meille aiheen tutkistella:

Kuinka mielellään Vapahtaja tahtoo pyyhkiä pois kaikkien murheellisten kyyneleet

Evankelista kertoo, että Jeesuksen matkustaessa Nainiin, kohtasi Hän ruumissaaton. Siinä oli nuorukainen, joka piti haudata, erään lesken ainoa poika, jonka mukana äidin kaikki toivo, ilo ja vanhuuden tuki ja turva oli

16. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

kerralla kadonnut. Jeesus kohtaa tämän murheellisen lesken, ja kun Hän näki hänet, niin Hän ” **armahti**” häntä, sanoo evankelista. Jokainen, joka on tullut tuntemaan Jeesuksen sydämen, tietää, että sellainen Hänen luontonsa oikein onkin. Sellaisena Hänet aina nähtiin maan päällä, ja sama Hänen mielensä on nytkin ja Hänen menettelynsä ihmisiä kohtaan. Hän ei koskaan ole nähnyt itkevää ihmistä, ilman ettei Hänen sydämensä ole sitä armahtanut. Hän on Kaikkivaltias Herra ja voi tehdä, mitä Hän tahtoo; mutta katsella lunastettujensa hätää säälimättä heitä, sitä Hän ei ensinkään voi.

Kun siis Jeesus näkee ja tietää ihmisen olevan tuskassa, niin Hän surkuttelee sitä sydäimestä. Ei yksikään sydämen huokaus ole niin salattu, eikä kyyneleet niin kätkeytyjä, etteivät liikuta Häntä armahtamaan. Tämä on totuus, josta meillä on joka päivä silminnähtäviä todistuksia, vaikka useimmat ihmiset ottavat niistä aivan vähän vaarin eli panevat niitä sydämellensä. Hänen rakkautensa työt meitä kohtaan ovat niin äärettömät ja suuret, ja me niin tottuneet niitä vastaanottamaan, ettemme niistä paljon lukua pidä. Mutta kuka rohkenee sanoa joskus huutaneensa apua Luojaltansa ja Vapahtajaltansa, mutta ei ole sitä saanut? Kuka tohtii kieltää, etteikö hän rukouksessa ole tuntenut jumalallista lohdutusta, kun hän on paennut Jeesuksen tykö? O! Jeesuksen sydän on hellä sydän, armahtavainen, lempeä ja sääliväinen. Emmekö joka päivä näe, että ihmiset, jotka eivät muutoin tunne Häntä eivätkä rakasta Häntä, vaan usein ovat Hänen vihollisiaan ja armonsa ylenkatsojia, kuitenkin saavat Häneltä armollisen avun, kun he murheissansa ja hädässänsä huutavat Hänen tykönsä, vaikka Hän näkee kyllä edeltäpäin, että he aivan huonosti Häntä kiittävät kaikesta Hänen laupeudestaan. Jos me katselemme Jeesuksen persoonaa, oppia, töitä, Hänen tuskallista kärsimistensä ja sovintokuolemaansa, niin mehän näemme itse rakkauden, armon ja laupeuden loistavan kaikissa. Miksi me siis tahtoisimme kaikki muut helpommin uskoa kuin sen kalliin totuuden, että Jeesus rakastaa jokaista meistä sydäimestään ja kantaa lempeämpää sydäntä meitä kohtaan kuin rakastavinkaan äiti lastansa kohtaan? Eikö hän ole meitä käsiinsä pyöltänyt (molempiin käsiinsä merkinnyt); kuinka Hän sitten taitaisi jonkun meistä unohtaa? Ja kun Hänen täytyy kurittaa meitä, joka aina tapahtuu parannukseksi, niin meidän ei tarvitse ikinä epäillä Hänen lupauksiaan: ” **Minä olin vihainen heidän ahneutensa vääryyden tähden, ja löin heitä, lymyitin itseni ja närkästyin; silloin he menivät eksesissä oman sydämensä tiellä. Minä näin heidän tiensä, paransin heidät, ja johdatin heitä ja lohdutin niitä, jotka heitä murehtivat.**” Jes. 57: 17 -18. ” **Minä olen vihassani vähäksi silmänräpäykseksi kasvoni kätkenyt sinulta; mutta minä tahdon armahtaa sinua ijankaikkisessa armossa, sanoo Herra, sinun lunastajas.**” Jes. 54: 8.

16. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Joka tahtoo oikein tuntea Vapahtajansa, hän oppikoon tuntemaan Hänet Hänen jumalallisessa rakkaudessaan. Emme taida koskaan kyllin Häntä kiittää Hänen palavasta rakkaudestansa meitä viheliäisiä syntisiä kohtaan. Vaikka kuinka paljon tahtoisimme tutkia Hänen rakkauttansa ja armahtamistansa meitä kohtaan, niin emme kuitenkaan koskaan sen syvyyttä tai korkeutta voi mitata, sillä se käy yli kaiken ihmisymmärryksen. Mutta me tunnemme myös sen, että me olisimme onnettomia, jos ei Hänen rakkautensa ja kärsivällisyytensä olisi niin suuri kuin se todella on; sillä kuinka Hän taitaisi kärsiä ja sietää meidän monia vikojamme, puutoksiamme ja raadollisuuttamme ellei Hänen kärsivällisyytensä olisi niin ääretön. Emme voi siis koskaan ajatella liian suurta Jeesuksen rakkaudesta ja pitkämielisyydestä. Sen tutkiminen on mitä autuaallisinta: se täyttää sydämen Jumalan rauhalla ja vaikuttaa sen, että me mieluisesti ja ilolla annamme oman viheliäisen sydämemme Vapahtajalle olemaan yksin Hänen ainoan omansa.

Vapahtajamme laupeus mahtaa osoittautua meille hyvin suureksi, kun ajattelemme suurta hyvää työtä, jonka Hän teki Nainin leskelle, joka ei sanallakaan pyytänyt sitä. Näin tekee iäisesti hyvä Armahtaja aina. Hän ei ainoastaan pelasta lunastettujansa hädästä, kun he murheissaan huutavat Häntä avuksensa, vaan myös sydämen rakkaudesta ja suuresta laupeudesta tekee usein suurimmat hyvät työt niille ihmisille, joilla ei ole pienintäkään uskallusta Hänen voimaansa ja armoonsa niin, että he lapsellisesti heittäisivät murheensa Hänen päällensä. Mitä hyviä töitä me saammekaan nauttia Hänen kädestänsä jokapäiväiseksi elämiseksemme, mitkä kuitenkin suurin osa vastaanottaa rukoilematta ja kiittämättä, juuri niin kuin kysymyksessä olisi oikeus, kun Hänen hyvyytensä on niin suuri Hänen luotujansa kohtaan, että Hän antaa heille tarpeensa heidän pyytämättään! Mutta usein tapahtuu myös, että ihmiset joutuvat hätään, ja ovat siinä joko niin ylpeitä, etteivät he tahdo nöyryyttää itseänsä Vapahtajan edessä eivätkä antaa Hänelle hyvää sanaa, tai niin taitamattomat, etteivät he tunne Häntä, eivätkä osaa Hänen tykönsä paeta; ja kuitenkin Hän auttaa heitä ja lohduttaa heitä usein, kun kaikki heidän toivonsa näyttää olevan hukassa. Ei Häntä kehota siihen mikään muu kuin Hänen ääretön rakkautensa, että Hän niin rakastaa lunastettujansa, he kun ovat sitä tomua, jonka Hänen kätensä muovaili ja Hänen verensä vapahti iankaikkisesta turmeluksesta; sentähden he ovat niin kovin Hänen sydämellänsä, ja Hänen ilonsa on pyyhkiä pois heidän kyyneleensä ja lievittää heidän vaivansa, minkä Hän näkee painavan heitä.

Mutta kaikesta murheesta maan päällä ei mikään muu ole sellaista, joka löytää pikemmin Jeesukselta lohdutuksen ja avun kuin se murhe, joka on Jumalan mielen mukainen, kun sielu ikävöi Vapahtajaa tuntiessaan Jumalan Hengen armon kautta, ettei hänellä ole Jeesusta sydämessä, ja itkien kaipaa Häntä niin kuin lapsi äitiänsä. Tässä tilassa myös me tarvitsemme suuresti

16. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Jeesuksen lohdutusta. Vapahtajamme ja Hänen ansionsa on yhtä tarpeellinen sielun hengelliseksi menestykseksi kuin ruoka ja juoma on ruumin ylläpitämiseksi välttämätöntä. Mutta samoin kuin ihmisellä ruumiillisessa taudissa ollessaan ei ole ruoan halua, ennen kuin tauti lievittyy; jolloin vasta ruoka alkaa jälleen sitäkin enemmän maistaa, kun ruumis on kauan ilman ravintoa ollut; samoin on myös hengellisissä ihmisen isoamisessa Jeesuksen puoleen, joka on elämän leipä. Kuolleet ja synneissä suruttomat ihmiset eivät tunne, kuinka suuresti he tarvitsevat Vapahtajaa; sentähden he voivat myös olla varsin kylmäkiskoiset Hänen tarittua armoansa kohtaan ilman, että heillä olisi pienintäkään halua ja iloa vastaanottaa ja maistaa sitä. Mutta kun ihminen rupeaa virkoamaan, kun Jeesus lähestyy Henkensä kautta sydäntä ja huutaa: nouse ylös!, silloin isoaminen Jeesuksen armon saamiseksi syttyy hyvin väkeväksi. Silloin sielu tuntee suuren viheliäisyytensä ja voimattomuutensa, huutaa armahtamista ja janoaa sen veren puoleen, joka vuosi ristillä, joka pesee pois meidän syntimme. Syntisellä, joka sydämessänsä tuntee oikean halun Jeesuksen puoleen nähdessään onnettomuutensa, ettei hän ole vielä uskon kautta Jeesuksen kanssa yhdistetty eikä myöskään taida nauttia Häntä sielunsa ravinnoksi ja virvoitukseksi, hänellä on mitä suurin syy kyynelillä ylistää Jeesuksen armoa, joka on saattanut hänet murheelliseksi ilahduttaakseen häntä sitten sitä enemmän. Sellainen sielu saa olla täydellisesti vakuuttunut siitä, että meidän uskollinen Vapahtajamme tuntee hänen hätänsä, lukee kaikki hänen kyyneleensä, jotka hän itkee sydämen halusta Hänen armonsä puoleen, ja on myös valmis auttamaan Häntä jalosti. Hän saa myös varmasti uskoa ja luottaa siihen, että Jeesus armahtaa häntä. Jos me vain hylkäämme kaiken oman ansion, kaikki peittelyt ja kaunistelemiset ja vaivaisina syntisinä tulemme Herran Jeesuksen tykö, niin saamme havaita, kuinka Hänen ilonsa on lohduttaa meitä armollansa ja pyyhkiä pois kaikki surullisen kyyneleet. Jos myös jonkun sydän olisi niin ahdistettu, ettei se voi ottaa vastaan mitään lohdutusta, niin silloinkin tulee hänen kuitenkin tietää, että Vapahtaja hyvin näkee ja tuntee hänen hätänsä. Sinä hätäntynyt sielu! pysy ainoastaan hiljaisuudessa Vapahtajasi edessä, katso Hänen puoleensa ja usko lujasti, että avun hetki on läsnä. Ja kun Vapahtaja kerran antaa kaikki syntisi anteeksi ja Hengen todistuksella sydämessäsi sen vahvistaa, niin ei mikään ilo maailmassa ole siihen iloon verrattava, jota Jeesuksen armon haavoittama sydän tuntee, kun Hänen armonsä sen taas parantaa ja lääkitsee, ja se saa nauttia lohdutusta Hänen kuolemastansa. Totisesti oli tuon murheellisen Nainin lesken ilo suuri, kun hänen poikansa heräsi kuolleista, kaiketi suurempi kuin sanoa taidetaan; mutta ei hänen eikä myöskään kenenkään muun ilo maan päällä ole verrattava siihen autuuteen, minkä sydän tuntee, kun se yhtä haavaa Jeesuksen vanhurskaudella ja pyhyydellä puetetaan. Ilo, rauha ja riemu Pyhässä Hengessä täyttää koko sydämen, ja

16. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

palava rakkaus ja kiitollisuus Häntä kohtaan, joka riippui ristin puussa, ja vapahti meidät verellensä, Häntä kohtaan, joka meitä niin suuresti rakastaa.

O!, jos siis monikin ihminen tahtois etsiä armoa ja anteeksi antamista Jeesuksen tykönä, niin he tulisivat pian tuntemaan sen totuuden, **kuinka mielellään rakas Vapahtaja pyyhkii pois kaikki murheellisten kyyneleet** ja lievittää kaiken heidän surunsa, ja ettei mikään ilo ole verrattava siihen iloon, jonka sydän silloin tuntee, kun Jeesus lahjoittaa sille rauhansa.